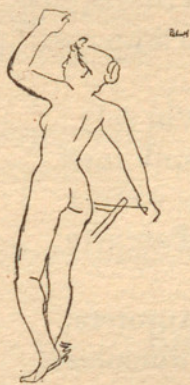

POESIA

MADU

*Madu, en el teu color d'oliva
i en el teu riure net de fel,
ara no hi ha dol ni recel,
encar que nedis nua i viva.*

*Madu, rebenta el fruit de mel
dins la frescor de la geniva,
que no seràs imperativa
amb aquest pubis sense pèl.*

*Però no vagis refiada
com un punyal indefinit,
com una inútil arracada;*

*perquè al moment que et broti el pit,
hi haurà una estrella dins la nit
que es morirà desesperada.*

JOSEP MARIA DE SAGARRA

Vaitapé. Illa de Pora-Pora. (Polinèsia) 1937

N.º 7

AURORA DE L'ARAGALL

(*FUGA*)

— A les dotze
de la nit,
Auroreta?

Vindràs sola
o amb rossi?

Vin sola,
amb rossi
o vestida
d'oreneta.

Auroreta,
brunzirem!

(Aura blava,
blanc oreig.)

Sobre el son,
sota el pont
rosa de
Vilanova,

Vilanova
del Camí,

brunzirem,
Auroreta!

Sobre el son,
sota el pont
malva-rosa
de Rigat,

Auroreta,
brunzirem!

Brunzirem,
Auroreta,

sobre el son,
sota el pont
rosa-malva
del Xeró!

Sobre el son,
sota el pont
malva de
Capellades,

Auroreta,
brunzirem!

Brunzirem,
Auroreta!

Brunzirem!...

JOAN LLACUNA

POESIA INVOLUNTÀRIA *I POESIA INTENCIONAL*

Els veritables poetes no han cregut mai que la poesia els pertanyés amb exclusivitat. En els llavis dels homes la paraula mai no s'ha exhaurit; els mots, els cants, els crits es succeeixen sens fi, es creuen, es topen, es confonen. L'impuls de la funció-llenguatge ha estat dut fins a l'exageració, fins a l'exuberància, fins a la incoherència. Els mots diuen el món i els mots diuen l'home, el que l'home veu i sent, el que existeix, el que ha existit, el que existirà, l'antiguitat del temps, el passat, el futur de l'edat i del moment, la voluntat, l'involuntari, el temor i el desig del que no existeix, del que està a punt d'existir. Els mots destrueixen, els mots prediuen; enllaçats o solts, de res no serveix negar-los. Participen tots en l'elaboració de la Veritat. Els objectes, els fets, les idees que descriuen poden extingir-se per falta de força, hom està segur que seran immediatament substituïts per d'altres que hauran accidentalment suscitat i que, ells, acompliran llur entera evolució.

Els homes han devorat un diccionari, i el que anomenen existeix. L'innominable, la fi de tot no comença sinó a les fronteres de la mort impensable. No im-

porta el qui parla i àdhuc no importa el que diu. El llenguatge és comú a tots els homes, i no són pas les diferències de llengües, per nocives que ens semblin, que poden comprometre greument la unitat humana, sinó més aviat aquest entredit sempre formulat, en nom de la raó pràctica, contra la llibertat absoluta de la paraula. Passen per boigs els qui ensenyen que hi ha mil maneres de veure un objecte, de descriure'l, mil maneres de dir el propi amor i la pròpia joia i la pròpia pena, mil maneres d'entendre's sense trencar ni una branca de l'arbre de la vida. Inútils, folls, maleïts els qui revelen, reproduïxen, interpreten la veu humil que es plany o que canta en la multitud sense saber que és sublim. No, ai las, la poesia personal encara no ha acabat del tot. Però, almenys, hem comprès bé que res no ha pogut trencar el fil delicat de la poesia impersonal. Sense dubtar un instant d'aquesta veritat que triomfarà, hem comprès que moltes coses poden ésser «tot un poema». A aquesta expressió irònica, pejorativa, alguns poetes de bona fe li han tornat el seu sentit literal. Han utilitzat elements involuntaris, objectius, tot el que jeu sota l'aparent impermeabilitat de la vida corrent i en les més innocents produccions de l'home. «Tot un poema» no és sols un objecte estrafolari o l'excentricitat d'una elegant duta a l'extrem, sinó el que és donat al poeta de simular, reproduir, inventar, si creu que del món que li és imposat naixerà l'univers que somnia. Res de rar, res de diví en el seu treball banal. El poeta, a l'aguait de les noves obscures del món, ens donarà les delícies del llenguatge més pur, el de l'home del carrer i del savi, de la dona, de l'infant i del foll. Si hom volgués, no hi hauria sinó meravelles. Escoltem-les sense pensar i responguem, serem oïts. Altrament, no som sinó miralls trencats i, dalerosos de rectificar les aparences, poetitzem, ens retirem la visió primera, elemental de les coses, en aquest espai i aquest temps que són nostres.

Si volguéssim, res no ens fóra impossible. El més despul·lat d'entre nosaltres té el poder, tant com el més ric, de lliurar-nos, amb les seves mans solícites i els seus ulls confiats, un tresor inestimable, els seus somnis i la seva realitat que raó, sentit comú, dolenteria no aconsegueixen destruir. La poesia involuntària, per banal, per imperfecta, per grollera que sigui, és feta de les relacions entre la vida i el món, entre el somni i l'amor, entre l'amor i la necessitat. Ella engendra la nostra emoció, torna a la nostra sang la lleugeresa del foc. Tot home és germà de Prometeu. No tenim una intelligència particular, som éssers morals i ens situem en la multitud.

PAUL ÉLUARD

Edició numerada de cent exemplars en paper de fil Guarro.

Exemplar N.º **88**